

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars II. Malitia Peccati è suppliciis deducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Pars II.

Malitia Peccati è suppliciiis deducta.

Doctrina. Ex suppliciiis, quibus Justitia Divina peccatores mulctavit, gravitatem peccati datur agnoscere. *Si volumus intelligere, quàm graves sint hominum culpa, respiciamus ad pœnas,* ait Emissenus. Aliquas recenseamus.

Supplicium primum, quod DEUS de peccantibus sumpsit, tale est, ut solum hoc ad peccati horrorem imprimendum sufficere possit. Quale illud? dicam binis vocibus: Angeli damnati: aut si verba Scripturæ velis, accipe: *DEUS Angelis peccantibus non pepercit, sed rudentibus inferni detractos in Tartarum tradidit cruciandos.* 2. Pet. 2. O Peccatum! O vindicta terribilis! Creaverat DEUS Angelos innumeros, ut laudarent DEUM, & sic salvi fierent. Tertia eorum pars, duce Lucifero, Angelorum omnium principe, noluit se subiicere DEO suo. Peccatum itaque unum admisit, & quidem cogitatione tantum. Jam audi, & expavesce: Eo momento, quo peccatum admiserunt Angeli, eo momento fertur à justo Judice sententia; ad Tartarum deturbantur omnes. DEUS peccantibus Angelis non pepercit. O quàm terribile supplicium! Attende, obsecro, sequentia. 1. Qui sunt illi, qui peccant? Angeli sunt, creaturæ nobilissimæ, pulcherrimæ. Omnium hominum excel-

lentia & pulchritudo unius etiam Angeli digni-
 tatem non adæquant: hinc vocantur Filii DEI
 ob similitudinem aliquam. Cùm ergo tam no-
 biles creaturæ sint, cogitare posses, DEUM illis
 esse parvum, aut certe mitius puniturum; si-
 cut Nobiles mitius plectuntur, quàm plebei.
 Ast non pepercit: non punivit mitius. *DEUS*
peccantibus Angelis non pepercit. 2. Quot erant,
 qui peccabant, Angeli? Tot erant, ut nume-
 rum arenæ in littore maris superare aut certè
 æquare censeantur. In seditione publica fertur
 sententia non in omnes, sed in ducem & pri-
 marios: videtur igitur satis esse divinæ Justitiæ,
 si Luciferum & primates aliquot puniat. Non
 ita: *DEUS peccantibus Angelis non pepercit*: nulli
 pepercit: ad inferos dejecit omnes. 3. Quale
 erat peccatum ipsum? erat cogitatione sola
 factum; & erat unicum; &, quod maximè no-
 tandum, erat primum. Qui primâ vice peccat,
 punitur mitius; at si secundâ, quartâ, centesi-
 mâ vice peccat, meritò plectitur acerbius. For-
 tè igitur & DEUS concesserit primò peccanti-
 bus veniam? non concessit: *DEUS peccantibus*
Angelis non pepercit; licet cogitatione tantum,
 licet primâ tantum vice peccaverint, non pe-
 percit. 4. Quando peccabant? eo tempore,
 quo nullum adhuc pœnæ exemplum præcesse-
 rat, nulla monitio, nullæ minæ. Causæ igitur
 multæ erant, cur DEUS eis parcere posset. Pu-
 nitur meritò, qui monitus est, qui aliorum
 pœnas vidit: cui verò ista defuerunt, punitur
 lenius.

lenius. Non ita DEUS: *Peccantibus Angelis non pepercit.* O Justitia! O Peccatum! deturbantur ad interos, qui moniti antè non fuerunt, fortè nec, quid infernus esset, sciebant; quippe qui creatus nondum fuerat. 5. Sed quando deturbantur? subito: statim: eo momento, quo peccabant. An ergo nec momentulum datum est eis, ut pœnitentiam, si vellent, agere possent? non datum est. O quàm illi deplorassent fortè superbiam suam! quàm se coram DEO humiliassent! quàm perpetuò laudassent DEI bonitatem, si vel momentulum temporis accepissent! At non pepercit: momentulum non concessit. Fatere jam, an consideratis us, quæ dixi, unquam terribilius divinæ vindictæ exemplar audiveris? Angeli tam nobiles, momento uno peccantes, & primâ vice, & solâ cogitatione peccantes, nullo exemplo territi, nullo ad agendam pœnitentiam concessio tempore puniuntur, deturbantur ad Tartara, nunquam inde emerfuri. O horror! O peccatum! O malitia peccati!

Supplicium alterum de primis Parentibus nostris sumpsit Justitia divina. Peccaverant isti, comedentes de fructu vetito. O quàm brevis & misera erat illa voluptas! Pœna è vestigio aderat: eiciuntur Paradiso, dotibus maximis spoliantur, egestati, morbis, laboribus & miseriis subiiciuntur. Nec satis: posterius omnes nascituri eadem mulctantur infelicitate. An leve hoc credis? Collige unum in cumulum,

quidquid hætenus ab hominibus toleratum est, aut posthac tolerabitur: collige omnes miseras, inopiam, morbos, ignorantias, inimicitias, famem, tempestates, pestem, lites, bella, vastitates: nosocomia inspice & cœmeteria: expende etiam cruciatus animi, tædia, ignominias &c. Hæc omnia collecta aspice, & certum tene, ex uno turbido peccati fonte profluxisse; unius esse peccati supplicium. Peccatum feralis illa janua fuit, per quam omnis iste malorum exercitus irruit in mundum. Adam si non peccasset, ista abfuissent omnia. O peccatum quid es!

Supplicia alia de peccatoribus sumpta, innumera sunt. Alii à terra hiante absorpti: alii à bestiis trucidati, peste sublati, aquis submersi, igne cœlitus lapso hausti sunt, & quo non genere mulctati etiam in hac vita? Abundant historiæ omnes exemplis ejusmodi tragicis. Veniamus ad supplicium destinatum à DEO omnibus, qui in peccato moriuntur. Et quodnam illud? Infernus est. Infernus supplicium peccati unius est. An fabulam cano? Veritas est: res certa est. Expende tecum, quid sit Infernus, quæ & quanta illius tormenta, tum capies, quanta sit unius peccati mortalis gravitas. Sed de hoc infra.

Ad aliud descendamus supplicium. Restat terribile prorsus, & cui par non datur invenire. Exhibet illud Mons Calvariæ in Jesu Crucifixo. Susceperat DEI Filius, infinito erga nos amore impulsus, in se peccata nostra, ut
pro

pro eis satisfaceret. Verum est; poterat vel unico suspirio peccata omnia delere, quia persona infinite digna erat; sed ut agnoscerent homines, quam gravia sint peccata nostra, elegit horrenda pati. Pater cœlestis videns in filio suo peccata nostra, ei non pepercit, sed horrendis eum pœnis affici permisit. Hoc autem scias, tantam esse Christi dignitatem, ut vel unus colaphus ei impactus multò atrocius nobis exemplum videri debeat, majorèque nos horrore percellere, quam æterna Angelorum & hominum omnium damnatio. Quem ergo horroris sensum concipere debemus, dum cruci affixum, in cruce mortuum intuemur? Hunc tibi ob oculos pone: considera omnibus patientem sensibus, membris omnibus dilaniatum, ab omni hominum genere divexatum. O quam acerba, quam horrenda tulit! Cogita, quid sit, capi ceu latronem & vinciri, trahi per urbis compita, trudi pedibus, conspui, flagellari, coronari spinis, cruci demum affigi, derelictum ab omnibus in cruce mori. Quis toleratarum à Christo pœnarum abyssum exhauriet? Cur verò ista? cur tam acerba tulit Salvator? Isaia 53. voces Patris æterni sunt: *Propter scelus populi mei percussit eum.* Apostolus ait: *Quem proposuit DEUS ad ostensionem justitiæ suæ;* hoc est, ut ostenderet, quantas pœnas peccatum mereretur. Et leve quid credis peccata hominum?

E s

Re-

Reflexiones. I. Si Angeli, Parentes primi, homines innumeri tam acerbè puniti sunt ob peccatum: ergo verum est, quod habetur 2. Mach. 4. *In leges divinas impiè agere, impunè non cedit.* Ergo & tu, si peccas, habes cur certò supplicium timeas.

II. DEUS gravissimè ubique & semper peccatum mulctavit: ergo res terribilis, ergo enormis malitia in peccato delitescit: ergo aliud DEI, aliud hominum de peccato iudicium est. Quale tu verò iudicium attendes? an DEI, an hominum?

III. Angeli ob peccatum una tantùm cogitatione admissum ad inferos deturbati sunt: an non manibus etiam palpas, peccatum grave rem esse prorsus terribilem, infinitumque esse odium, quo DEUS id prosequitur? Fallunt te, studiose, qui dicunt: furare hoc: veni nobiscum in locum illum: negligere studia, sacra, preces: fruire voluptate hac lascivâ &c. res leve est. Mendaces sunt Filii hominum in peccato ponderando. Fallit te etiam dæmon, dum tibi suggerit: quid demum est otium illud, ille sermo liberior, ille tactus voluptuosus? leve quid est. Diverso modo DEUS & iudicat, & loquitur. Punit iste peccatum, licet unicum, æternis suppliciis, & quidem in creaturis sibi dilectissimis. Finge esse Regem, qui cæteroquequin mitissimus, primates triginta aut plures e publico patibulo suspendi præciperet. Spectaculum hoc tragicum O quantum terrorem omnibus

nibus incuteret! an non vox omnium una foret: res atrox sit, & terribilis necesse est ea, ob quam primates hi puniti sunt morte tam probrosa. Ecce studiose, DEUS Clementissimus innumeros Angelos æternis addixit suppliciis; an non concludis: ergo res plane terribilis est peccatum? O peccatum quid es? quam parum agnosceris? ridendo, jocando, ludendo peccatur. Antequam ab exemplo Angelorum discedam, restat unum adhuc, quod expendas. Cur, obsecro, DEUS Angelos adeo nobiles tam acerbè punivit? Causam ex S. Petro accipe: *DEUS Peccantibus Angelis non pepercit - . exemplum eorum, qui impiè acturi sunt, ponens.* Intelligis hoc? quemadmodum Magistratus sæcularis plectit fures, ut terreantur alii; sic DEUS punivit Angelos, ut terrerentur homines, nec peccarent: quasi diceret DEUS: vide, O homo, quantopere peccatum abominer. Peccaverunt semel Angeli, & punivi eos illo ipso momento. Tu cape exemplum, & scias me eodem tecum modo esse acturum; scias te pari ratione ad inferos deturbandum, si peccaveris. Ecce, studiose, propter me, propter te & homines omnes DEUS tam acerbè punivit peccatum, ne ullus sibi impunitatem polliceretur. Eadem Tartara, ad quæ peccantes Angeli sunt detrusi, & me, & te, & quemvis alium manent, si luctuoso adeo exemplo territi, à peccato non desistamus. Quid ad hæc? an adhuc peccandi voluptas in te reidet ulla? Fures erant, qui urbem

bem

bem aliquam accesserant, ibi furaturi: vide-
 bant è patibulo suspensos aliquot Nobiles illius
 civitatis, & mox unus alios ita compellabat:
 O socii mei, si Dominus urbis hujus non par-
 cit Nobilibus, sed eos tam probrosè plectit,
 plectet etiam nos, si in furto deprehenderit:
 nolo ego proposito insistere: nolo furari. Stu-
 diose, vides intra Tartara tot divinæ vindictæ
 exempla in nobilissimis Spiritibus: fac, quæso,
 conclusionem hanc: Si DEUS his non pepercit,
 certè nec mihi parcat: nolo igitur peccare; no-
 lo DEUM offendere. Sic conclude: vivit
 enim adhuc justus ille DEUS, qui peccantibus
 Angelis non pepercit. Vivit, & væ tibi, si te in
 peccato deprehendat!

IV. Terribile hoc Angelorum supplicium
 adhuc aliam tibi cogitationem saluberrimam
 suggerit. Quæro ex te: an nunquam peccato
 aliquo gravi DEUM offendisti? timeo, ne con-
 scientia tua plurimum te accuset. Quæro ulte-
 rius: an ergo infernum meritus es, ut Angeli
 rebelles? Quid dubitas? meritus es. Cur ergo
 cum ùs in inferno non ardes? hîc responde,
 quod voles: ego, quòd non ardeam, divinæ in-
 me Bonitati infinitæ tribuo. Discutiamus rem.
 Multa sunt, quæ Angelorum peccatum levius
 faciant, ac tuum. Erant Angeli creaturæ no-
 bilissimæ: tu creatura vilis: ergo temeritas tua
 multò major. Angeli solâ cogitatione peccâ-
 runt, & quidem vice primâ & unâ: Tu an non
 opere, verbo, cogitatione, omissione, & quo
 non

non modo peccasti? & quot eheu vicibus? an non super numerum arenæ multiplicata sunt peccata tua? Angeli nullum peccatoris puniti exemplum viderant, nunquam moniti, nullas DEI minas sciverant: Tu an non scis innumera peccatorum à justo Iudice punitorum exempla? quoties per conciones, Confessarios, Parentes monitus es? quoties æterna tormenta intentata? peccasti tamen, monitus, sæpe, graviter, sine pudore peccasti. An non fateri cogis tuam in peccando malitiam multò majorem esse Angelicâ? Jam verò puniuntur Angeli, tibi parcitur. Necdumne infinitam in te bonitatem agnoscis? Justè profectò à DEO puniti sunt Angeli ob peccatum illud unicum, & quidem eo ipso momento; ergo & te justè ad inferos eodem, quo peccasti momento, deturbare poterat. An dubitas? ergo pro eo, quòd jam ista legas & consideres, si DEus secundum merita tua egisset, sederes inter inferos, sessurus æternùm & passurus. Ita est. Et quid egit DEus? peccasti vice primâ: non punivit, sed spatium pœnitentiæ dedit. O misericordia! O clementia! *Nisi quia Dominus adjuvisset me, paulò minus habitâisset in inferno anima mea*, dicere poteras cum Davide. Quid tu egisti tantâ DEI bonitate servatus, contra ac meritis fueras, aut sperare poteras, servatus? neque enim sperare vel petere poteras, ut DEus majorem tui haberet rationem, quàm Angelorum; hos puniret, te servaret. Quid egisti? O ingrati-

nem

nem inauditam! pro eo, quòd debebas hanc DEI in te bonitatem laudare, pœnitentiam agere, totam vitam ad DEI voluntatem exigere, ausus es (O probrum!) ausus es eum de novo offendere! Itane ingratissime? hæc tanto beneficio rependitur gratia? jam profectò non est, quòd veniam speres, post peccatum alterum: abi ad inferos jam bis tibi debitos. Hoc sanè tum temporis fieri debebat; nam & inter homines, si quis alterâ vice de crimine quodam accusatur, spes veniæ nulla ei relinquitur. Verùm O denuo infinitam DEI clementiam! pepercit tibi etiam factò hoc peccato; tempus indulgè; veniam etiam per Sacramentum Pœnitentiæ dedit. Jam ergo satis tibi fuerit bis peccasse, bis tantam DEI bonitatem fuisse expertum: fuerit hoc tibi stimulo, ne ultra peccares; fuerit etiam, credo, terminus divinæ Clementiæ, ne ultra ignosceret. Non fuit. O rursus inauditam tuam proterviam! O incomprehensibilem DEI clementiam! Progredi ausus es ad peccatum tertium: tertio pepercit DEUS. Progressus es ad quartum: quarto pepercit DEUS. Progressus es ad decimum, vigesimum, utinam non centesimum! pepercit semper ad hanc usque diem misericors DEUS! O tolerantiam, cui nulla similis in patre erga filium potest reperiri! O prodigia bonitatis, quæ cœlestes rapiunt in admirationem; inferos rabie & invidiâ cogunt dirumpi: vident enim hi, te ob peccatum unum peritæ; te verò vivere adhuc
qui

qui multò gravioribus pluribusque, eundem DEum sceleribus offendisti: turoris ergo materiam ex hac DEI in te bonitate hauriunt. Quam tu tandem hauries? an denuo peccandi? denuo DEum in te adeò benignum offendendi? absit hoc à te. Obstupesce primùm, cur tantam tibi gratiam fecerit DEus, negaverit verò aliis: fatere palam, quòd licèt omnia mala vitæ hujus in DEI obsequium perferres, nihil tamen præstares, quo plus non mereatur tanta bonitas. Ergo quæ occurrent molesta & gravia, lætus tolera amore DEI hujus in te Optimi: detestare monstrosam ingratitude tuam: seriò & dignè æstima exhibitam tibi gratiam, ut impossibile accidat DEum hunc culpâ etiam levissimâ deinceps offendere: Te ipsum quære, quid amore DEI tui amandissimi præstare possis? an non meretur bonitas ista, ut fugias consuetudinem illam - - - finem facias pigritiæ illi & otio? peccatum illud confitearis?

V. Mala mundi omnia, morbi, pestes, miseriæ, mors ipsa, fructus peccati unius sunt, quod à Parentibus primis factum est: ergo peccatum gravius aliquid est his omnibus: ergo si vel eligenda essent mala omnia mundi, aut faciendum peccatum, potius mala omnia amplectenda essent, quàm peccandum; quia ex duobus malis minus eligendum est. Fuit hoc aureum illud Casimiri propositum: Malo mori, quàm fœdari! an etiam tuum est? Recordare, quoties ad evitandam levem fortè confusionem

aut

aut pœnam, DEum offenderis mentiēdo, jurando &c. quid ageres jam, si aut morbus aliquis tolerandus esset, aut faciendum peccatum? si aut mors, aut peccatum eligendum? an jam tandem mille potius morbos cum morte eligeres? ita sanè agendum. Statue, nullius mali metu DEum offendere: magis peccatum metue, quàm adversa omnia: si quem ægrum aut miserum vides, ex hoc ipso concipe hœrrorem peccati, cogitando: & hujus mali origo peccatum est: centies renova propositum: malo mori!

VI. Peccati mortalis pœna Infernusest: ardent in inferno multi, qui non nisi semel graviter peccaverunt. DEus Justus judex non punit justo gravius; ergo peccatum mortale unum infernalium meretur supplicia; ergo nihil leve est, uti humana fingit malitia. Hoc utinam toties repetitum firmiter tandem tuo imprimeres animo! Peccatum unicum æterna inferorum supplicia meretur: imò, quòd dictu horrendum est, si DEus damnato ob peccatum unum, omnem omnium pœnarum infernalium acerbitatem immitteret, omnes hæ pœnæ peccati unius malitiam necdum adæquarent. O peccatum quid es? omnia inferorum supplicia tuam non adæquant gravitatem, & ego quàm parvi te feci hæctenus! Ex hoc aliud adhuc conclude: si inferni pœnæ peccatum non adæquant; ergo peccatum malum ipso inferno majus est; ergo ipse infernus minùs timendus est quàm peccatum; ergo potius eligendi sunt inferi, quàm pec-

peccatum. Agnovit hoc S. Anselmus, qui palam asseruit, se potius Inferni tormenta toleraturum esse, quam peccatum faceret. Si infernus potius subeundus est, quam peccandum; ergo iniquissimum est, ex metu mali alicujus temporalis, aut laboris odiô peccatum grave admittere. Res certa est: eam firmiter tibi impone.

VII. Ex Christi patientis meditatione quid colligis? sanè ex hac peccati gravitatem maxime datur cognoscere. Fateor, infernus terribile Divinæ justitiæ theatrum est; sed Mons Calvaria multò terribilius. Cognosco ex damnatorum pœnis peccati gravitatem, sed clarius ex Christi Passione. Jesus DEI Filius tanta patitur ob peccatum! peccatum captivavit Christum: peccatum conspuit: peccatum flagellavit, crucifixit, peremit. O ubi vox? ubi sensus? Peccatum quid es? verè dixit Thomas de villa nova: *Quid magis incutere homini potest horrorem peccati, quam videre Filium DEI pro peccatis in patibulo crucis morientem?* Non mihi posthac recenseat quisquam mundum aquis mergum, urbes igne ablumptas, laceratos à bestiis homines, Angelos ad orcum detrusos: unum meum Jesum dum in cruce video, peccati malitiam agnosco apertius. Profectò si peccatum non esset, nisi malum imaginarium, aut jocus tantum, aut res levis, tanta pro eo non pateretur DEI Filius. Satis profectò hoc erit ad horrorem peccati concipiendum, aliudque de eo for-

mandum iudicium. S. Theresia viso vulnerato per peccata nostra Jesu, semianimi voce exclamabat: Nunquam peccabo, mi Jesu, nunquam peccabo amplius! An non idem à te expectem? Referunt Annuæ S. J. Christum Juveni cuidam, suam procrastinanti emendationem apparuisse, hisque eum vocibus compellasse: Fili mi, respice, quàm crudeliter habitus sum propter scelera tua; & desine tandem me offendere. Eadem sunt tui ad te voces Salvatoris: hæ an non vel faxeam cordis duritiem possint inflectere? Fili mi, studiose mi, quem ut filium amantissimum tractavi; respice, quàm barbarè propter scelera tua habitus sum: ah desine tandem me offendere: desine tandem: abundè jam peccasti: abundè dolores meos renovasti. Tua illa pigritia, tui illi sermones, tua illa consuetudo, tuum illud consortium renovavit dolores meos. Fili mi, an necdum satis? desine tandem, fuge consortium, extirpa consuetudinem: fili respice, & desine.

Affectus. Desine, desine, ô Jesu mi, desine his ad me verbis uti: desine Salvator amandissime: confusio me exanimat, si ita pergis. Quis ego sum, ut velut supplex hoc à me petas? Ah Jesu desine! jam pridem meæ me poenitet malitiæ: jam pridem monstruosam meam proterviam abominor. Non agnovi, ô Jesu, tantam inesse peccato unico malitiam; jam verò dum supplicia adeò horrenda peccatoribus infligi video, aliud profus de peccato iudicare cogor.

Video

Video Angelos, ob peccatum unicum æternis addictos ignibus: video innumera mala ex uno Parentum peccato promanantia: credo, inferos ipsos morientibus in uno etiam peccato destinatos: video, te in cruce tanta pro peccatis tolerantem: & non agnoscam adhuc peccati malitiam? non eam abominer? Ah cogor Domine, vel invitus, & exhorresco. Unum momentum! unum momentum æternis luere suppliciis! Peccatum unius momenti, unâ admissum cogitatione, æternis luere suppliciis, res nimis formidanda est; peccandi voluptatem omnem adimit. Quis me, quæso, excæcaverat, ut hæc non antè intelligerem? O utinam jam parem temeritati & cæcitati meæ dolorem conciperem! Jesu quid egi? peccavi & super capillos capitis mei multiplicavi peccata mea! Habes fatentem reum. Sed quid postulas à me? vis me ad inferos deicere? meritis sum, ô Jesu! reluctari non volo. Quò verò deveniet pretium Sanguinis tui? Ah non meam mortem desideras, sed ut respiciam Vulnera tua, & desinam peccare. Respicio illa, ô Jesu, & expavescio, quia per peccata mea tibi inflictæ sunt; quia autem & amor inflixit eadem tibi Vulnera, per hæc ipsa, ut mihi ignoscas, rogo. Vis ut desinam peccare? O Jesu non possum, non possum peccare, si vellem etiam. Tu mori in cruce pro me, & ego peccare? tu tanta perferre pro me, & ego peccare? impossibile mihi est, ô Jesu: si Cœlos etiam peccanti promitteres,

te Jesum dum aspicio, peccare non possum. Amor mi, nullum posthac peccatum! Vicisti, O Jesu, & expugnasti cor meum crudele & seceum: vicit amor tuus, & bonitas. Bonitas, ô quæ illa & quanta! peccavi, non semel tantum, ut Angeli, sed centies & milles peccavi: & gravius peccavi: & tu qui peccantibus Angelis non pepercisti, pepercisti mihi, mihi tempus, mihi veniam obtulisti. O Jesu! ô bonitas! ardent mille inter inferos, qui minùs peccârunt, ac ego. Tua, ô Jesu, bonitas me servavit. Infinitas tibi ago gratias: detestor ex corde, & abominor omnia peccata mea. Amor mi, nullum posthac peccatum! Tua bonitas, serò nimis à me cognita, vitam aliam postulat.

Proposita. Ergo nunc incipiam: nunquam peccabo, mi Jesu! nunquam peccabo. Malo in ardentem rogam insilire cum Edmundo, quam peccare. Malo vel ipsos subire inferos cum Anselmo, quam peccare. Et ut serium esse ostendam, hodie incipiam peccatum hoc N. N. quo toties DEum optimum offendi, generose fugere & detestari, nunquam illud amplius admissurus. Et ut me in hoc proposito firmem, cogitabo sæpius terribilia, quæ audiui, peccatorum supplicia; maxime Jesum, ad ostensionem divinæ justitiæ mihi in cruce propositum, intuebor, & repetam: Amor mi, nullum posthac peccatum!

Petitio. Jesu Christe, pro me crucifixe, per passionem & mortem tuam miserere mei, & imprime

prime mihi horrorem peccati, impressum conserva & auge, ne à propositis jam factis unquam deflectam. *Recita, si vis, Litanias de SS. Passione Christi.*

Pars III.

Malitia Peccati ex Effectibus cognita.

Doctrina. Innumera sunt peccati mortalis damna, effectus lugubres innumeri: de paucis loquamur.

Effectus primus est: Anima per peccatum omni decore & pulchritudine spoliatur. Anima, spiritus nobilis ad DEI imaginem creatus, mirâ simul pulchritudine exornatus fuit. Bernardinus ait: *Si tot formarentur Cæli, quot sunt aquarum guttulæ, quot arenulæ maris, omnis eorum pulchritudo simul sumpta non posset æquari pulchritudini unius animæ. Mensura pulchritudinem DEI, si pulchritudinem Animæ vis cognoscere. DEI enim imago Anima est. O Anima par Cælo spiritus! Et hæc de naturali animæ decore: ubi verò accedit gratia in baptismo accepta, quis pulchritudinem explicet? Gratia DEI momento unico è diabolo Angelum faceret, si ei daretur à DEO: quid ergo faciet ex Anima jam antè pulchra? vidit B. Catharina Sen. Animam in gratia DEI, & in stuporem rapta dixit Confessario: O Pater, si tibi concessum esset Animæ decorem intueri, propter amorem ejus & salutem te prædam dares cuius tribulationi;*